

464. Az isteni Vőlegény a lélek-menyasszonyt a mennyei hazába hívja
(Keresztes Szent János: *A szellemi páros ének*, XXXVI. versszak)

Imádkozzuk a 83. számú éneket:

*Mint a szarvas ér vizéhez, lelkem Hozzád égi Lény,
Úgy sóhajt, úgy szomjaz, éhez, vajh, elérlek egykor én?
Bús hívednek bánat árja éjjel-nappal étke lett,
Mert az álnok azt kívánja, el nem érlek Tégedet.*

Keresztes Szent Jánosnak, ennek a nagy karmelita misztikusnak hallhatatlan műve: *A szellemi páros ének* – amelyben az isteni Vőlegény az Ő arájának, **a lélek-menyasszonynak a szeretet kibontakozása áll a mi lelki szemünk előtt.**

A XXXVI. versszakról az ara veszi át a szót. Mint ahogyan a duettben hol egyik, hol a másik énekel, úgy itt is eddig a Vőlegény szólt, és

a XXXV. versszakban azt mondta:

*A magányban élt (a jegyes),
És a magányba rakta fészékét;
És a magányban senki más
Őt nem vezérli, mint csupán a Kedves,
Akin szint' ott ütött a szeretet sebet.*

A XXXVI. versszakban pedig a lélek-menyasszony így folytatja:

*Örüljünk, Kedvesem,
S menjünk, hogy láthassuk szépségedet,
A hegyre és a dombra,
Hol tiszta víz fakad,
Menjünk csak a sűrűbe beljebb!*

I. Keresztes Szent János megjegyzéseket ad a XXXVI. versszakhoz:

Sajátos tulajdonsága az egymást szeretőknak, hogy **jobban szeretik egymás társaságát akkor élvezni, midőn teljesen egyedül vannak**, és távol mindentől, mint amikor más is van velük. Mert ha együtt vannak valami idegen jelenlétében, még ha semmi olyant sem akarnának megtárgyalni vagy beszélni, amit nem tehetnének meg ép oly jól előtte, mint annak távollétében, és még ha az az idegen nem is tesz, vagy beszél semmit sem, elég az, hogy ott van. Ők miatta nem tudnak kedvükre örülni egymásnak. Ennek oka az, hogy a szeretet kettőnek lévén összekötő kapcsa, négy szemközt kívánja őket összefűzni. Midőn tehát a lélek a tökéletességnek és az Istenben való szellemi szabadságnak ezen ormára följutott, érzéki részének ellenkezései és lázongásai megszűntek, s így nincs többé más vágya és egyéb gondja, mint az, hogy átadja magát Kedvesének együtt a bizalmas szeretet örömeinek és élvezeteinek úgy, amint szentéletű Tóbiásról olvassuk az Ószövetségben; mert ő átesett a szegénység fáradalmain és kísértésein, és ez megvilágosította őt; és életének hátralevő részét örömben töltötte el (vö. Tób 14, 4. 7). Így van

vele ez a lélek is, amelyről itt beszélünk. **Azok a kincsek, amelyeket önmagában lát, kimondhatatlan örömmel és élvezettel töltik el.**

Izajás próféta is azt mondja: így érez a lélek, ha egyszer a tökéletességre vezető eszközök buzgó alkalmazása után följutott a lelki élet azon fokára, amelyről itt szó van, tehát az Istennel való végleges egyesülés, amelynek a kibontakozása majd a mennyország öröme. Izajás ugyanis így beszél a lélekhez erről a tökéletességről: *Akkor feltámad a sötétségben világosságod, és sötétséged olyan lesz, mint a dél. És nyugodalmat ad neked az Úr mindenkoron, és betölti lelkedet fényességgel, és megszabadítja csontjaidat és leszel, mint az öntözött kert és a vízforrás, amelynek vizei nem fognak el. És fölépíttetnek általad az évszázadok pusztaságai, és a régi alapokat felállítod nemzedékről nemzedékre, és a kerítés építőjének fognak hivatni, és az utak nyugalom szerzőjének. Ha visszatartod lábadat szombaton, hogy az én szent napomon akaratomat cselekedjed, és a szombatot gyönyörűségnek nevezed, és az Úr dicsőséges szent napjának, és azt dicsőíted, nem cselekedvén utaidat, nem járván akaratomon, és szóbeszédet nem tévén; akkor gyönyörködni fogsz az Úrban, és fölemellek téged a föld magassága fölött, és táplállak téged Jákob atyád örökségéből* (Iz 58, 10-14). Jákob örökségén maga az Úristen értendő. És éppen ezért, amint mondtuk, ez a lélek már mást sem tesz, minthogy ennek a tápláléknak a gyönyörűségét élvezi. **Csak egyetlen dolog után vágyódik még, s ez az, hogy tökéletesen élvezhesse Őt az örök életben.** Éppen ezért a következő versszakban és a továbbiakban Isten ezen világos, boldogító látásáért könyörög Kedveséhez.

II. Nézzük tehát, hogy Keresztes Szent János hogyan magyarázza a XXXVI. versszakot:

Miután tehát létrejött a lélek és Isten között a tökéletes szerető egyesülés, a lélek egészen ezen szeretet sajátosságainak tanulmányozására és élvezetére akarja fordítani idejét. Ő az, aki ebben a versszakban isteni Jegyeséhez szól, és három olyan dolgot kér tőle, amelyek a szeretet tulajdonságai:

1. Az első az, hogy **a szeretet örömét és ízét óhajtja élvezni**, és ezt kéri, midőn mondja a versben: *Örüljünk, Kedvesem!*

2. A második dolog, amit kér, az az, hogy **Kedveséhez hasonló óhajt lenni**, és ezért kéri e szavakkal: *Menjünk, hogy láthassuk szépségedet!*

3. A harmadik kérése pedig az, hogy az ő isteni **Kedvesének minden dolgát és titkát kikutathassa** és megtudhassa. Ezt kéri, midőn ezt mondja: *Menjünk csak a sűrűbe beljebb!*

a) Akkor most nézzük, hogy a XXXVI. versszak **első sorát** Keresztes Szent János hogyan magyarázza:

Örüljünk, Kedvesem!

Tudniillik örüljünk a kölcsönös szeretet édességének, és pedig nemcsak annak, amelyet kettőnknek állandó szövetségéből és egyesüléséből merítünk, hanem annak is, amely a szeretetnek tényleges buzdulataiból folyik; abból tudniillik, hogy az akaratban gyöngéd szeretet fakad, és abból, hogy a lélek külsőleg is végez olyan cselekedeteket, amelyek az ő isteni Kedvese szolgálatához tartoznak. Mert amint mondtuk, **ha egyszer a szeretet meggyökeresedett, folyton élvezni óhajtja örömeit és édességeit**, vagyis a szeretetnek belső és külső gyakorlatát. Mindezt pedig azért teszi, hogy mindinkább hasonló legyen isteni Kedveséhez.

b) A lélek-menyasszony ezért mondja a **második sorban**:

S menjünk, hogy láthassuk szépségedet!

Ez annyit jelent: intézzük a dolgot oly módon, hogy ennek a szeretetnek már említett gyakorlatában annyira jussunk, hogy **az örök életben, Uram, a Te szépségedben találhassunk magunkat!** Vagyis hadd változtasson át engem a Te isteni szépséged olyan módon, hogy **a szépség tekintetében Hozzád hasonlóvá legyek,** s így mindketten a Te szépségedben láthassuk egymást! Mert hiszen **a Te szépséged az enyém.** Oly módon, hogy midőn egyikünk a másikat nézi, mindegyikünk a saját szépségét lássa a másikban, tekintve, hogy mindkettőnkön a Te szépséged ragyog, s én a Te szépségedben merültem el. Én tehát látni foglak Téged a Te szépségedben, s Te engem szintén a Te szépségedben. Én látni fogom magamat Tebened a Te szépségedben, és Te látni fogod magadat énbennem a Te szépségedben. Így azután legyek én szakasztott olyan, mint Te a Te szépségedben, és Te légy szakasztott olyan, mint én, a Te szépségedben. **Az én szépségem legyen Uram a Te szépséged, és a Te isteni szépséged az én szépségem!** Ily módon én Te leszek a Te szépségedben, Te pedig én leszek a Te szépségedben, mert a Te tulajdon szépséged lesz az én szépségem; s **így látni fogjuk egymást a Te szépségedben. Ez az Isten fiaivá fogadtatás, amelynek alapján amúgy igazán látni fogjuk Istent,** mint ahogyan az Ő szent Fia, Jézus mondta az örök Atyjának: *Az enyéim mind a tiéid, és a tiéid mind az enyéim* (Jn 17, 10). **Ő isteni lényege alapján mondhatta,** mert valódi Fia Istennek. **Mi pedig a részesedés alapján fogjuk mondani, mert mi Istennek fogadott fiai vagyunk** (vö. Gal 4, 5). Ő tehát ezt nemcsak a saját, hanem egész titokzatos teste, vagyis az Egyház nevében mondotta. Ez ugyanis isteni Jegyesésnek tulajdon szépségében fog részesülni győzelmének napján, vagyis akkor, amikor Istent színről színre fogja látni. Ezért kéri tehát itt a lélek-menyasszony, hogy mehessen isteni Jegyesével, és **nézhessék egymást az Ő szépségében!**

c) A **harmadik verssor** így hangzik:

A hegyre és a dombra!

Az előbb mondta: *S menjünk, hogy láthassuk szépségedet a hegyre és a dombra!* Vagyis **Isten hajnali, vagyis lényegi megismerésének színvonalára utal, amely** nem egyéb, mint **az isteni Igében való megismerés.** Ennek magas színvonalát jelzi itt a hegy, amint azt Izajás próféta is mondja, midőn arra buzdítja a népet, hogy ismerje meg Isten Fiát, e szavakkal: „*Jertek, menjünk fel az Úr hegyére!*” (Iz 2, 3). Másutt: *Az Úr hegy ... állni fog...* (Iz 2, 2). **A dombra.** De nemcsak a hegyre kell felmenni, hanem a dombra is. Ezt mondhatjuk az Úrnak az esti megismerésének, vagyis az Ő tudása az Ő teremtményeiben és tetteiben, nemkülönben csodálatos rendeleteiben való megismerésének. Ezt jelenti itt a domb, amennyiben ez **a tudás alacsonyabb, mint a hajnali ismeret, ahol Istent az Ő lényegénél fogva ismeri meg az ember,** itt pedig a teremtmények által. Mindamelllett úgy ezt az esti, mint a hajnali tudást kéri itt a lélek-menyasszony, midőn azt mondja: *Menjünk a hegyre és a dombra!*

Midőn a lélek-menyasszony azt mondja isteni Jegyesének: – *Menjünk,* és nézzük magunkat a Te szépségedben, *a hegyre!* –; ezzel azt akarja mondani: **alakíts át engem, és tégy magadhoz hasonlóvá az isteni szépségedben, amely** amint mondtuk, nem egyéb, mint **Isten Fia.** Midőn pedig azt mondja: *menjünk fel a dombra,* azt az óhaját fejezi ki, hogy ruházza fel őt ezen kisebb tudás szépségével, vagyis az Ő teremtményeinek és titokzatos tetteinek ismeretével. Ez tehát szintén az Isten Fiának szépsége, és **ezt óhajtja a lélek díszül a maga számára.**

A lélek nem élvezheti önmaga látását Isten szépségében, ha nincs átalakulva Isten tudásában, amelyben látható és birtokolható az is, ami magasan, s az is, ami alacsonyan van. Erre a hegyre és dombra óhajtott eljutni a lélek-menyasszony, midőn így szólt: *Elmegyek a mirha-hegyre és a tömjén-halomra* (Én 4, 6), **értvén a mirha-hegyen Isten színről színre való látását, a tömjén-halmon pedig a teremtményekben való tudását;** mert a mirha a hegyen magasabb rangú, mint a tömjén a halmon.

d) A **negyedik verssor** így hangzik:

Hol tiszta víz fakad

Ezzel azt akarja mondani: **ahol Istennek tudása és bölcsessége meríthető.** Ezt nevezi itt tiszta víznek, mert megtisztítja és mentesíti az értelmet a járulékoktól és a képzetektől, s **megvilágosítja,** úgyhogy nem marad benne semmi a tudatlanság ködéből. A lélekben megvan mindig a vágy, hogy **az isteni igazságokat tisztán és világosan megértse,** s minél jobban szeret, annál mélyebben óhajt beléjük hatolni.

e) Ezért kéri a **5. verssorban** azt a harmadik dolgot, amit a bevezetőben már említettünk:

Menjünk csak a sűrűbe beljebb!

Tudniillik hogy isteni Jegyesének minden dolgát és titkát kikutathassa. Sűrűjébe a Te csodálatos műveidnek és mélységes ítéleteidnek, amelyek tömege akkora, és változatossága olyan fokú, hogy méltán nevezhető sűrűnek. Oly **bőségesen van ugyanis benne bölcsesség, annyira teli van titokkal,** hogy nemcsak sűrűnek nevezhetnénk, hanem megalvadtnak, mint ahogyan azt Dávid zsoltárában olvassuk. Így mondja: *Isten hegye, tudniillik Básán hegye* kövér hegy és megalvadtnak hegy (vö. Zsolt 67, 16).

Ó, Isten bölcsességének és tudományának mélységes gazdagsága! Mily megfoghatatlanok az Ő ítéletei, és kikutathatatlanok az Ő utjai! (Róm 11, 33).

A lélek-menyasszony mindazonáltal eped belépni az isteni ítéletek ezen sűrűjébe és felfoghatatlanságába, mert az a **vágy ösztönzi, hogy mélyen behatoljon** azoknak ismeretébe. Ismeretük ugyanis megbecsülhetetlen, és minden érzelmet meghaladó gyönyörűséggel jár. Ezért mondja Dávid király, midőn a zamatjukról beszél: *Az Úr ítéletei igazak igazolván önmagukban. Kívánatosabbak az aranynál és a sok drágakőnél és édesebbek a színméznél és a lépes-méznél. A Te szolgád meg is tartja azokat, Uram* (Zsolt 18, 10-12). Ezért óhajt a lélek-menyasszony annyira belemerülni ezekbe az ítéletekbe, vagyis Isten igazságaiba, és minél többet megismerni belőlük. Ha pedig annak fejében, ami e tekintetben elősegíti, el kell viselnie a világ részéről a szorongatásokat és a szenvedéseket, **az csak vigasztalására és örömeire szolgál, bármennyire súlyosak és fájdalmasak** legyenek is egyébként. Sőt, **még a halál kínjait és fájdalmait is szívesen fogadja, ha ezáltal mélyebben juthat az ő Istenébe.**

Ezek alapján ezen sűrű, amelybe itt a lélek behatolni óhajt, igen találóan alkalmazható ama szenvedések és szorongatások sűrűségébe és sokaságára is, amelyekbe a lélek kész belépni, mert hiszen reá nézve **a szenvedés igen hasznos.** A szenvedés ugyanis **eszköz** az ő számára, amelynek **segítségével beljebb hatolhat Isten élvezetes tudásába. Minél teljesebb a szenvedés, annál bensőbb és teljesebb a megértés, és következésképp annál tisztább és magasztosabb élvezet jár vele, mert bensőbb tudásból fakad.** Mivel tehát **nem elégzik meg akármilyen szenvedéssel,** azt mondja: *Menjünk csak a sűrűbe beljebb!* Tudniillik egészen a

haláltusáig, hogy azután megláthassam Istent! **Jób, az Ószövetség nagy szenvedője is óhajtotta ezt az Istenért való szenvedést**, és ezért mondotta: *Ki teszi meg, hogy az én kérésem teljesedjék, és amit várok, megadja nekem az Isten? Aki elkezdte, az tiporjon el engem, oldja meg kezét, és vágjon le engem! És ez legyen vigasztalásom, hogy nyomorgatván engem a fájdalommal, ne kíméljen!* (Jób 6, 8-10).

Ó bárcsak megértené már végre valahára mindenki: **nem lehet bejutni Isten sokféle gazdagságának sűrűjébe és tudásába, míg csak a lélek nem ebbe helyezi örömét, és nem erre irányítja vágyait!** Az a lélek, amely igazán óhajtja Isten tudását, hogy arra eljuthasson, legelső sorban szenvedni óhajt a keresztek sűrűjében. Ezért intette Szent Pál az efezusiakat: *Ne csüggedjenek el a szorongatások közepette, ...és hogy legyenek erősek és szilárdak a szeretetben, mert csak így lesznek képesek az összes szentekkel együtt megérteni, hogy mi a szélesség és a hosszúság, a magasság és a mélység, és felfogni Krisztus tudásának mindent meghaladó szeretetét. Csak úgy fognak eltelni Isten tökéletes teljességével* (Ef 3, 13. 17-19). Mert **ahhoz, hogy az ember bejuthasson Isten tudásának ezen gazdagságába, ahhoz szükséges, hogy átmenjen a kereszt kapuján, amely pedig igen szoros. Kevesen óhajtanak ezen a kapun belépni, ellenben sokan vágyódnak azon élvezetek után, amelyekhez ez a kapu elvezet** (vö. Mt 7, 14).

Így magyarázza Keresztes Szent János *A szellemi páros ének* XXXVI. versszakát.

Most kicsit csendben elmélkedjünk!

Az imaóra második részében elmélkedjünk arról:

III. Mit jelent az az öröm, amelyet a lélek-menyasszony az ő isteni Kedvesében akar megélni!

Keresztes Szent János a kölcsönös szeretet édességéről szólt. **A gyengéd szeretet ugyanis mindig egy belső érték az egymást szeretők számára.** A gyöngéd szeretet pedig egymás szemléléséből fakad. A lélek-menyasszony isteni Urát hívja, hogy menjenek fel a hegyre és a dombra, hogy ott megláthassák az Úr szépségét.

Ha valaki a tükörben nézi saját szépségét, akkor saját magát látja. A lélek-menyasszony pedig már **a mennyország felé vezető úton nem magát akarja nézni, hanem isteni Urát, Akiben azonban felragyog az ő teremtményi szépsége is**, hiszen mindnyájan Isten elgondolásai vagyunk. Mindnyájunkban felragyog Isten tudása, és **mindnyájan ott vagyunk Isten szeretetében, mert Ő szereti az Ő teremtményeit**, még inkább azt, **akit** menyasszonyának kiválaszt. Ez az isteni Úr fel akarja díszíteni a választott menyasszonyt.

A menyasszony is megtette eddig a lelki élet útján mindazt, amit megtehetett emberi erővel:

- Krisztus szent vérében megmosakodott,
- a keresztségben megkapta a megszentelő kegyelmet,
- került a halálos bűnnek csúnyaságát, amellyel az isteni arcot összetörhette volna magában,
- és azt akarta, hogy még a bocsánatos bűnök kerülésével is egyre jobban felragyogjon benne isteni Urának a szépsége. Ennek a szépségnek az érdekében fegyelmezte még a

szenvedélyeit is, vagyis azokat az akaratlan moccanásokat, amelyek megzavarnák az Istenben való megnyugvás békéjét, az Istentől megérintett lélek szépségét, mert elirányítanak, elhúznak, elvonnák a lelket Istentől.

Az isteni Vőlegény és a lélek-menyasszony **már annyira egyesültek a szeretetben, hogy egymásnak az életében részesedhetnek.** A lélek-menyasszony részesedik isteni Urának a szépségében. Az isteni Vőlegény a maga szépségével gazdagította választott menyasszonyát. **A lélek Isten szépségébe merülhetett bele.** Amikor magára tekint, már nem is önmagát nézi, hanem Isten szépségének a felcsillámlását szemléli saját kicsiny emberi teremtményi létében. Ezért jogos ez a hallatlanul merész kívánság, amelyet a lélek-menyasszony így fogalmazott meg: „Az én szépségem legyen, Uram, a Te szépséged! A Te szépséged pedig az én szépségem!” **Vagyis Te, Uram, tégy engem, kicsiny választottadat széppé a Te szépséged által!**

Aki a megszentelő kegyelem állapotában van, az részesül Istennek ebben a szépségében. **Ezért egy földi életen át nem győzünk eléggé hálálkodni, hogy Isten nekünk ajándékozta önmagát a megszentelő kegyelemben!** Felemelt a teremtményeknek létsíkjáról Isten gyermekei létsíkjának magasságába. Sőt mindnyájunkat meghív az Istennel való bensőséges szeretet közösségre, a lélek-menyasszony kitüntető magasságára, amikor **az ember már nem önmagában él, hanem Isten szívében élhet.** Ennek a kibontakozása majd a mennyországban lesz.

Mindazt, ami *A szellemi páros ének* című versben megismerünk, erre a boldog mennyországi létre irányul. **Isten már itt a földön részesíteni akarja az Ő kis választottját a mennyországi élet szépségében.** Hogy mi is történik ott, azt Jézus szava világosítja meg számunkra, amikor a Mennyei Atyához szól: *Ami az enyém, az a Tied is. És ami a Tied, az mind az enyém is* (Jn 17, 10). Istennek miye van, amit Ő közölni akar a másikkal? Egyszülött Fiával örök isteni Lényegét közölte. Ezért a két Személy, az Atya és a Fiú egyetlen Lénye. Egyetlen isteni Lényegben léteznek. És a Fiú is mondja: *Az, ami az enyém, az a Tied, Atyám,* vagyis az a szeretet, Aki a Fiú szívében van a Mennyei Atya iránt, az a Szentlélek. És a harmadik isteni Személy is részesedik a teljes egyetlen isteni Lényegből. Ezért beszélhetünk egy Istenről akkor, amikor három Személyt említünk. **Amikor pedig Isten az Ő szeretetét, ezt a szentháromságos szépségét közölni akarja az emberrel, akkor az Ő Istenségének részesévé teszi az embert.** Nem véletlenül. Ezért mondhatja Szent Pál apostol: *Mi Krisztusnak titokzatos módon teste vagyunk, egyenként az Ő testének tagjai* (Róm 12, 5). Ahogyan a test tagjai részesednek a személy szépségével a harmóniájában, úgy **a titokzatos test tagjai is részesülnek a Fő, Krisztus szépségében, harmóniájában.**

Keresztes Szent János is hangsúlyozza: Ez a maga teljességében majd a végső győzelem napján, a feltámadás győzelmében valósul meg, amikor már Istent színről színre szemlélhetjük. Ez az a magasság, domboknál és hegyeknél magasabb valóság, ahová a lélek-menyasszony az ő isteni Urával vágyódik előre. Ott majd **a mennyei hazában az ember önmagát láthatja Isten szépségében.** A feltámadásban megdicsőült lélek szépsége nem más, mint Isten szépségéből való részesedés.

Ez az a **tiszta víz,** amelyet az **örök élet vízforrásának mondunk.**

Ez az a valóság, amelybe a lélek mind mélyebbre behatol. Ha emberi hasonlatot veszünk: a sűrű erdőbe minél mélyebbre bemegyünk, annál akar sötétebb lesz; úgy a lélek-menyasszony is **egyre beljebb akar hatolni Isten bölcsességének és tudományának mélységes gazdagságába.** Nyilván azt is tudja, hogy ez már nem a maga erejéből történik. Ezért kéri az 5. verssorban: – *Menjünk csak a sűrűbe beljebb!* –, mert isteni Ura vezeti őt. **Isteni Ura képesíti őt arra, hogy egyre beljebb hatolhasson Isten élvezetes tudásába.** Vagyis élményszerűen élvezze Isten szépségét. Megtapasztalja, hogy tudása legyen Istennek erről a szentháromságos mivoltáról.

IV. Hogyan tud a lélek ebbe a szentháromságos belsőleges életre jutni?

Keresztes Szent János a már jól ismert módszert ajánlja: Az a lélek, aki igazán óhajtja Istent megismerni, **hagyjon el mindent, ami nem Isten, ami nem vezeti őt közelebb Istenhez! Ami nem segíti őt az istenszeretetben való lángolásra.** Semmihez sem szabad ragaszkodnia, vagyis mindezzel üresebbnek lennie, **csak hogy elnyerhesse a Mindent, Istent!**

A lélek-menyasszony már ismeri a leckét. Számára már nem kérdés, hogy döntsön. Mindennel szegényebb akarok lenni, ami nem vezet közelebb Istenhez, csak hogy Istent elnyerhessem! De ezt már elvállalta. Sokkal inkább arról van szó, hogy a lélek hagyja magát megtisztítani Istentől. **Hagyja, hogy isteni Vőlegénye megfossa mindattól, ami méltatlan ehhez az isteni frigyhez, ehhez a mennyországi élethez.** A lélek-menyasszony kész mindent elviselni, hogy az ő isteni Ura egészen feldíszítse őt. Széppé tegye. Részesülhessen isteni Ura szépségében.

Már csak egy vágya van a lélek-menyasszonynak: **egyre mélyebben behatolhasson isteni Ura szeretetébe, az Ő isteni életének szépségébe.** Ezért kész Szent Pál apostol buzdítása szerint Isten mélységes tudását beengedni a szívébe, hogy felfoghassa Krisztusnak minden emberi értelmet meghaladó szeretetét. Ilyenkor ugyanis a lélek Isten tökéletes szépségével telik meg. A lélek-menyasszony már tudja: *érdemes mindent hátrahagyni, mindent értéktelen lomnak tekinteni, csak hogy Krisztust elnyerhesse* (Fil 3, 8), és így a szentháromságos Isten életében részesedhessen isteni Ura, Jézus Krisztus által.

A lelki élet mesterei ezt az irányulást úgy szokták megfogalmazni: *Per crucem ad lucem.* **A kereszttel jutunk el a mennyei Világosságba.** A lélek-menyasszony tehát tudja: **a mennyország ajtaját Krisztus keresztje nyitja meg.** Ezért vállal sorsközösséget a keresztre feszített Krisztussal, *Aki az életét odaadta a Mennyei Atya kezébe* (Lk 23, 46) érettünk, emberekért, a mi bűneink megbocsátásáért, hogy Vele együtt mi is bejuthassunk a mennyországba.

Az a lélek, aki már eddig is hajlandó volt azonosulni mindenben az ő Urával, Aki a kereszttel járta, és a keresztre lett felfeszítve, kész tovább menni, mert sürgeti őt a cél elérése, a kereszttől szenvedése. A kereszten való meghalás után őrá is a mennyei dicsőség vár isteni Urával, Aki már ott van. **A szeretet arra sürgeti a lélek-menyasszonyt, hogy hagyjon el mindent, ami akadályozná ebben az előrehatolásban!** Önfeledt öröm, és önmagát feledve, minden felesleges terhet lerakva kész előremenni az úton, amelynek ajtaját már látja, hiszen Krisztus keresztjét kitarja, de neki még oda el kell jutnia.

- Mindenesetre **élteti a remény**, hogy vágya beteljesedik.
- Élteti az **öröm**, hogy részesedhetik Isten örök szépségében.
- Megvan benne a belső szilárd meggyőződés, hogy Isten, Aki a végtelen szépség, és teremtményeit is szépnek és jónak alkotta, őt is részesíteni fogja ebben az isteni szépségben és jószágban.

Ez olyan reménység, amely az idő múlásával nem csökken, hanem egyre jobban kibontakozik. **Minél közelebb vagyunk az úti-célhoz** – amelynek elérésére elindultunk -, **annál erősebb bennünk a remény: eljutunk a végső célunkhoz!** A mögöttünk lévő útnak a bizonyossága, hogy azt már megtehetjük Isten segítségével, egy olyan szilárd belső meggyőződést ad a lélek-menyasszonynak, amely jól megalapozza reményének a beteljesedését. Nemsokára már belül lehetek! **Az ajtó nyitva, az én isteni Uram vár!** Egész szívemnek ez az irányulása. Menjek, menjünk föl a domboknál, hegyeknél magasabbra, a teremtményekből szerzett ismeret fölé, bele abba az átláthatatlan mélységes sűrűségbe, Aki az Isten! Aki ezért

Lényének a megismerésére segít, hiszen ezt adta már a kinyilatkoztatásban. De nemcsak ismeretet közöl önmagáról, hanem a szentségek megszentelő ereje által **képesít is arra, hogy Őt egyre jobban elérhessük.** A lélek-menyasszony **boldogan hagyja magát isteni Urától vonzatni egészen föl az Úr házának magas hegyére,** a mennyei országba.

A szellemi páros ének XXXVI. versszakában tehát a lélek már egyre jobban gyönyörködik isteni Urában, Aki őt felemeli a földi élet magaslatai fölé, Aki már megmutatta neki mennyei országát, Aki már kezdi megízleltetni vele az Istenből való részesedés gyönyörűségét, Isten örök életében való gazdagodást. Ezért mi is imádságunkban újra meg újra kérhetjük: **Örüljünk együtt, isteni Uram! Menjünk együtt tovább a mennyország felé vezető úton egyre magasabbra,** hegyek és dombok fölé, oda, **ahol az isteni szentháromságos szeretet Valóság tiszta forrása fakad. Vágyódhatunk arra, hogy megláthassuk Isten szépségét, szemlélhessük.** Vagyis szeretetteljes ismeretünk legyen erről a szépséges Istenről, Aki közölni akarja velünk, választottaival az Ő isteni Létét, Tudását és Szeretetét, egész szentháromságos mivoltának a szépségét.

Befejezésül imádkozzuk a 92. számú éneket:

*Ó háromszor boldog én, Uram megismertem,
Mennyei szent szeretet elárasztja lelkem.*

*Jézust látni szüntelen: semmi sincs ily édes,
Nincs boldogság fogható lelkem öröméhez.*

*Hogyha enyém Jézusom, enyém lesz az élet,
Engedj, Uram, örökké egyesülni Véled!*